

Sygn. akt: I C 222/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 kwietnia 2019r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Cichocki
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Bukiejko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 04 kwietnia 2019 r. w K.

sprawy z powództwa A. W.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda A. W. kwotę 12.101,72 zł (dwanaście tysięcy sto jeden złotych i siedemdziesiąt dwa grosze) w odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% w stosunku rocznym za okres od 26.01.2018r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.592,52 zł (jedne tysiąc pięćset dziewięćdziesiąt dwa złote i pięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 222/18

UZASADNIENIE

Powód A. W. wniósł o zasądzenie kwoty 12101,72 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26.01.2018r. do dnia zapłaty. Podniósł, że w dniu 24.05.2017r. w K. doszło do zderzenia samochodu dostawczego M. (...) nr rej. (...) z samochodem osobowym H. (...) nr rej. (...) stanowiącym jego własność. Do zdarzenia doszło z winy kierującego M.. Sprawca zdarzenia ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym (...) S.A. z siedzibą w W.. W wyniku zdarzenia uszkodzeniu uległ przód pojazdu, wskutek czego konieczna była wymiana wielu części wymienionych w pozwie. Pozwany decyzją z dnia 08.06.2017r. przyznał powodowi odszkodowanie za częściową szkodę w pojeździe w kwocie 5 399,68 zł. Odszkodowanie nie pokryło całości poniesionej szkody. Powód odwołał się od tej decyzji kwestionując ustaloną przez pozwanego wartość części zamiennych niezbędnych do naprawy. Wg powoda wartość części zamiennych niezbędnych do naprawy wynosi 15 686,19 zł. Powód dokonał naprawy pojazdu we własnym zakresie. W ocenie powoda potrącenie przez pozwanego 17% wartości części oraz kwoty 156,33 zł z tytułu ubytku wartości części zamiennych jest pozbawione podstaw. Pozwany nie uwzględnił odwołania. Powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 12 101,72 zł pismem z dnia 10.10.2018r.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych. Przyznał, że był ubezpieczycielem w zakresie ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu, który był sprawcą wypadku. Nie kwestionował swojej odpowiedzialności za zdarzenie. Przyznał także, że wypłacił powodowi

odszkodowanie w kwocie 5 399,68 zł z tytułu kosztów naprawy pojazdu oraz kwotę 1758,90 zł tytułem kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Podniósł, że oferował powodowi możliwość naprawy pojazdu we współpracującym zakładzie naprawczym, jednak pozwany zrezygnowała z możliwości takiej naprawy. Podniósł także, iż pozwany sprzedał pojazd w marcu 2018r. W ocenie pozwanego wypłacone odszkodowanie pozwalało na przywrócenie pojazdu powoda do stanu sprzed szkody. Wobec nie przedłożenia przez powoda rachunków/faktur Vat za naprawę pojazdu brak jest dowodów, że powód poniósł szkodę w wyższym zakresie niż uwzględniony przez pozwanego. Zdaniem pozwanego pojazd został naprawiony za kwotę dużo niższą niż ta, której domaga się powód z uwagi na wykorzystanie do naprawy części używanych lub nieoryginalnych. Stąd, zdaniem pozwanego, domaga się świadczenia nienależnego. Zdaniem pozwanego fakt, iż naprawa faktyczna została dokonana, oznacza, że odszkodowanie nie może przewyższać faktycznie poniesionych przez poszkodowanego kosztów naprawy, nie może bowiem skutkować wzbogaceniem po stronie poszkodowanego a jedynie wyrównać mu uszczerbek związany ze szkodą. Podniósł także, że pojazd powoda w dacie zdarzenia był pojazdem 10-letnim, który nie podlegał już gwarancji producenta. Wobec tego brak podstaw do przyjmowania do wyliczenia odszkodowania wartości części nowych oryginalnych.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24.05.2017r. około godz. 06.35 na ul. (...) w K., kierujący pojazdem M. (...) nr rej. (...), w trakcie manewru cofania, uderzył tyłem pojazdu w przód samochodu powoda – H. (...) nr rej. (...). Sprawca zdarzenia ubezpieczony był o odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. z siedzibą w W..

(bezsporne)

W wyniku zdarzenia w samochodzie powoda uległa uszkodzeniu chłodnica, reflektory przednie: prawy i lewy, zespół wspornika, maska silnika, skorupa dolna zderzaka przedniego, listwa przednia kraty wlotu, krata wlotu górna, belka górna zderzaka przedniego, przekładki prawa i lewa kraty wlotu, wykładzina maski silnika, emblemat przedni, nakrętka wciskana, kondensator klimatyzacji i wzmocnienie tablicy rejestracyjnej.

(d.: opinia biegłego –k. 91-92, opinia uzupełniająca k. 117-118)

Po kolizji auto zostało przyholowane do (...) w K., który jest dalszym powinowatym powoda (ciotecznym szwagrem). W warsztacie tym dokonano oględzin auta z udziałem przedstawiciela ubezpieczyciela sprawcy. Następnie powód dokonał zakupu części do naprawy i auto zostało naprawione – doprowadzone do stanu sprawności. Po naprawie auta powód wystawił je na sprzedaż. Zostało sprzedane za kwotę 32 500 zł.

(d.: zeznania świadka Ł. Z. –k. 82-82v, zeznania powoda – k. 82v, bezsporne)

Przed zdarzeniem auto powoda było bezwypadkowe.

(bezsporne)

Koszt przywrócenia samochodu powoda do stanu sprzed kolizji przy użyciu fabrycznych części zamiennych, dostępnych zamienników oznaczonych znakiem jakości Q oraz stawki za roboczogodzinę stosowaną w zakładach na terenie K. wynosi 16 135,04 zł. Natomiast koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji przy zastosowaniu fabrycznych cen części zamiennych i stawki za robociznę stosowaną w zakładach na terenie K. wynosi 18 542,42 zł.

(d.: uzupełniająca opinia biegłego – k. 117-118)

Szkoda została zgłoszona pozwanemu – ubezpieczycielowi sprawcy przez powoda w dniu 24.05.2017r. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 5 399,68 zł z tytułu kosztów naprawy pojazdu oraz kwotę 1 758,90 zł z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

(d.: decyzja wypłaty – k. 5, bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Ustalony powyżej stan faktyczny sprawy był pomiędzy stronami w istocie bezsporny. W szczególności pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za szkodę, wynikającą z zawartej umowy ubezpieczenia OC, nie kwestionował również faktu zaistnienia szkody oraz jej okoliczności. Ostatecznie bezsporny okazał się także zakres uszkodzeń w pojeździe powoda. Sporem objęta była jedynie wysokość należnego powodowi odszkodowania.

Odnosząc się z kolei do meritum sprawy, tj. zasadności żądania powoda należy wskazać, że zasadą jest, iż naprawienie szkody polega na przywróceniu stanu poprzedniego, chyba że poszkodowany wybrał świadczenie polegające na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej albo że za świadczeniem w pieniądzu przemawiają szczególne okoliczności. Podkreślić należy, że stosownie do art. 363§1 KPC wybór sposobu naprawienia szkody należy przede wszystkim do poszkodowanego. Jest poza sporem w sprawie, iż powód dokonał wyboru sposobu naprawienia szkody żądając zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej.

Odpowiedzialność pozwanego, jako ubezpieczyciela sprawcy szkody, wynika z normy art. 822§1 k.c. Ze wskazanego przepisu art. 822 § 1 k.c. wynika, że obowiązek ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej polega na zapłacie określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone przez ubezpieczonego osobom trzecim, a więc na spełnieniu świadczenia pieniężnego. Poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie tylko w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji. Powstanie roszczenia w stosunku do ubezpieczyciela o zapłacenie odszkodowania, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego, czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar (tak SN w wyroku z 12.04.2018r., II CNP 43/17, LEX nr 2490615 – który to pogląd sąd orzekający w całości podziela). Tym samym brak jakichkolwiek podstaw do obniżenia należnego powodowi odszkodowania z tego tytułu, iż dokonał on faktycznej naprawy pojazdu za kwotę niższą niż należne mu odszkodowanie. Jak bowiem wynika z powyższego, decyzja w zakresie dokonania przywrócenia do stanu poprzedniego i sposobu jego dokonania należy do poszkodowanego. Nie jest w tej sytuacji także istotne czy powód, dokonując naprawy, poniósł w rzeczywistości koszty robocizny.

Dalej należy wskazać, iż zastosowanie art. 822 § 1 w zw. z art. 363 § 1 k.c. oznacza, że poszkodowany nie może żądać zapłaty kosztów (hipotetycznej) restytucji w sytuacji, w której przywrócenie stanu poprzedniego byłoby niemożliwe albo też pociągało za sobą nadmierne trudności lub koszty. W takim przypadku może żądać wyrównania tego uszczerbku w jego majątku, który odpowiada wartości rzeczy zniszczonej wskutek działania sprawcy szkody. Ocena, czy koszty restytucji są nadmierne zależy od okoliczności sprawy. Na gruncie spraw dotyczących naprawy pojazdów mechanicznych ugruntowała się praktyka zakładająca, że koszt naprawy nie jest nadmierny dopóty, dopóki nie przewyższa wartości pojazdu sprzed wypadku (tak SN w wyroku z 12.04.2018r., II CNP 43/17, LEX nr 2490615 – który to pogląd sąd orzekający także podziela w całości). W rozpoznawanej sprawie było przy tym poza sporem, iż koszt naprawy pojazdu powoda nie przekroczył wartości tego pojazdu sprzed kolizji. Potwierdza to także opinia biegłego, jak też fakt sprzedaży tego pojazdu przez powoda po jego naprawie za kwotę prawie dwukrotnie wyższą niż wskazane przez biegłego koszty jego przywrócenia do stanu sprzed kolizji. Należy również pamiętać, iż dokonana przez powoda naprawa nie przywróciła pojazdu do stanu sprzed kolizji i w momencie sprzedaży był on pojazdem powypadkowym. Stąd uzasadnione jest twierdzenie powoda, iż cena uzyskana za ten pojazd byłaby wyższa, gdyby został przywrócony do stanu sprzed kolizji oraz był pojazdem bezwypadkowym. (...) jest przy tym wiedza, iż w aktualnej sytuacji rynkowej, nabywcy poszukują przede wszystkim pojazdów bezwypadkowych i osiągają one ceny wyższe, natomiast udział pojazdu w kolizji stanowi co najmniej asumpt do żądania obniżenia jego ceny przez kupującego. Stąd w świetle zasad doświadczenia życiowego, należy przychylić się do twierdzeń powoda, iż w momencie sprzedaży pojazdu stracił on na wartości wskutek udziału w kolizji.

Z uwagi na spór stron, co do wartości kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu (...) na okoliczność ustalenia kosztów naprawy pojazdu. Opinia ta (opinia biegłego – k. 87-104), po jej uzupełnieniu przez biegłego w zakresie analizy uszkodzeń pojazdu na podstawie materiału zdjęciowego (opinia uzupełniająca – k. 115-129) nie była kwestionowana przez strony. Mając to na uwadze, a także fakt, iż opinia jest jasna, logiczna i pozbawiona sprzeczności, Sąd podzielił wnioski opinii w całości.

Ze wskazanej opinii w sposób jednoznaczny wynika, iż pierwotnie wypłacone przez pozwanego odszkodowanie tytułem kosztów naprawy pojazdu w wysokości 5 399,68 zł było znacznie zaniżone i nie zapewniało możliwości przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji, ani przy użyciu fabrycznych części zamiennych ani przy użyciu zamienników, co oznacza, iż roszczenie powoda należy ocenić jako słuszne co do zasady. Ma to również tę konsekwencję, iż o naprawie dokonanej przez powoda można mówić jedynie w kontekście przywrócenia pojazdowi sprawności a nie jego restytucji, która została uniemożliwiona, m.in. poprzez przyznanie przez pozwanego zaniżonego odszkodowania.

Odnosząc się do kwestii użycia do naprawy pojazdu powoda części oryginalnych, należy wskazać, iż stosownie do opinii biegłego, użycie w tym wypadku części oryginalnych jest uzasadnione, biorąc pod uwagę okres jego eksploatacji i fakt, iż pojazd był bezwypadkowy (opinia biegłego – k. 93). Twierdzenia powoda co do bezwypadkowości pojazdu do chwili kolizji nie zostały w żaden sposób zakwestionowane. Należy również podkreślić, iż co do ewentualnych zamienników, biegły wskazał, iż z części uszkodzonych w pojeździe powoda i zakwalifikowanych do naprawy tylko jedna, tj. kondensator klimatyzacji, występuje jako zamiennik oznaczany znakiem jakości Q. Przy ustalaniu kosztów naprawy pojazdu biegły uwzględnił także ubytek wartości części zamiennych oraz 20% potrącenie wartości reflektorów z uwagi na powstałe przed kolizją uszkodzenia tego elementu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd jako koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji przyjął wyliczony przez biegłego koszt naprawy przy zastosowaniu fabrycznych cen części zamiennych oraz stawki za robociznę stosowanej na terenie K. w wysokości 100,00 zł/rbg, tj. kwotę 18 542,42 zł. Po odjęciu wartości już wypłaconego odszkodowania (5 399,68 zł) pozostaje kwota 13 142,74 zł.

W tych okolicznościach, mając na uwadze art. 321 k.p.c., Sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości, tj. w kwocie 12 101,72 zł.

O odsetkach o tej kwoty Sąd orzekł stosownie do żądania pozwu od dnia 26.01.2018r. Żądanie to znajduje oparcie w art. 481§1 i 2 k.c. w zw. z art. 476 k.c. Odszkodowanie we właściwej wysokości winno być wypłacone najpóźniej w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie (art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – j.t.: Dz.U. z 2018, poz. 473). Pozwany natomiast niewątpliwie z obowiązku tego się nie wywiązał. Nie wypłacił również brakującej kwoty odszkodowania w terminie wskazanym przez powoda, tj. do dnia 25.01.2018r. (k. 10).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c., stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Na tej podstawie zasądził na rzecz powoda poniesione przez niego koszty sądowe w postaci opłaty od pozwu w kwocie 606,00 zł i wydatków na opinię biegłego w kwocie 986,52 zł, które zostały pokryte z uiszczonej przez niego zaliczki.